Мал. В. ГЛИВЕНКА

РУКИ ГРОМАДЯНИНА РВАЧЕНКА

Коли сам він каже: «Дай!» —
В них — і хуру накладай.

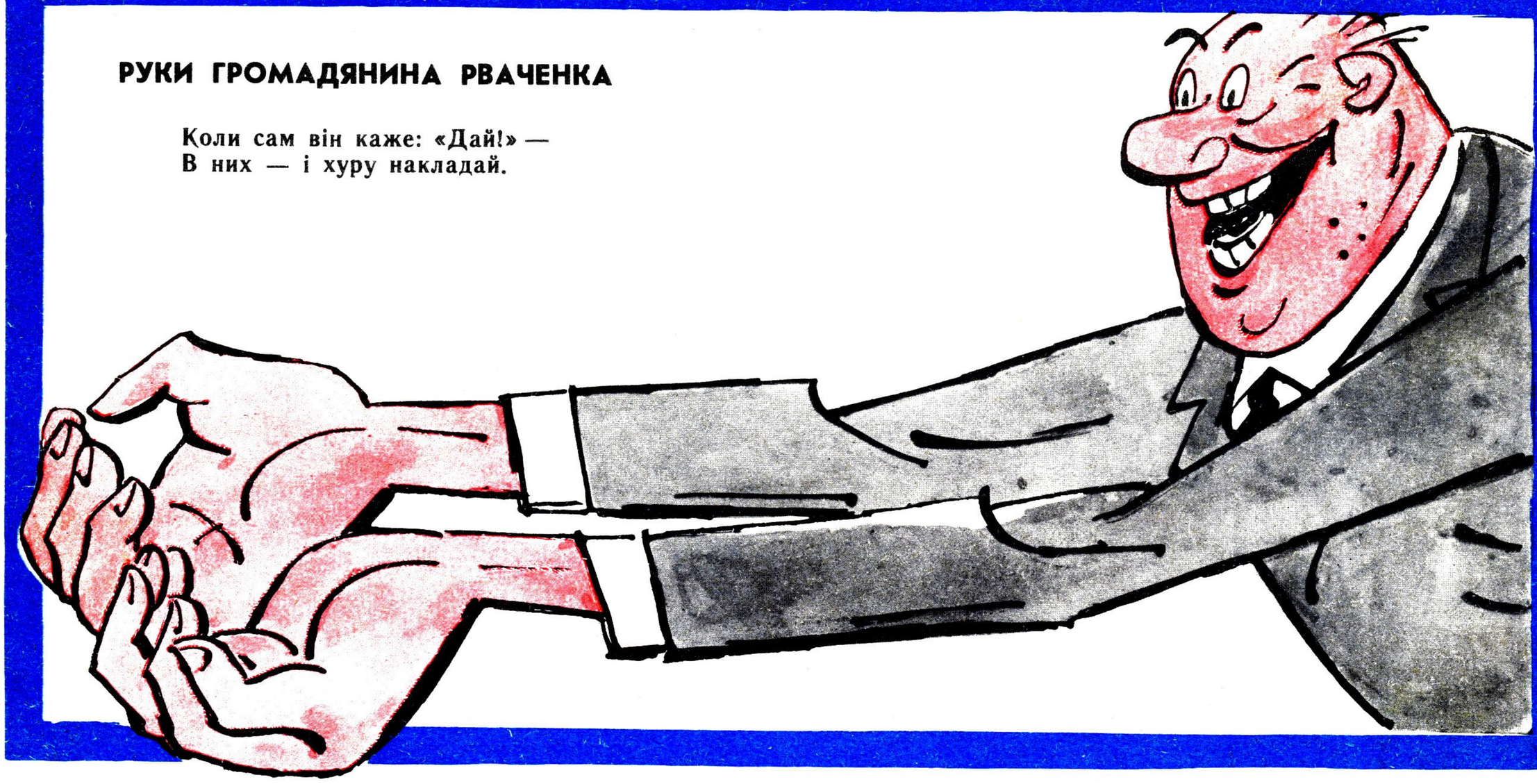

А як йому кажуть: «Дай!»
То згортаються і — край!

ПЕРЕЦЬ

№ 17 (795). Рік видання 42-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1968

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— **Приймайте гостей!**
— **А де ж я вас посаджу?**

— **Зараз щось придумаємо...**

. . . . . .

НЕ ЖАРТУЙТЕ З КАРАСЕМ!

Та й живуча ж, скажу я вам, риба карась... Ти її лови, ти її отруюй — не берьоть! Плодиться без міри і без ліку.

— Ну, то нехай собі плодиться на здоров'ячко, — можливо, мовить дехто з читачів. — Побільше б його було у наших водоймах. Карась, та ще коли він у сметані — то ж лепська штука.

От і зразу вже бачу, що ви нічогісінько не тямите у рибництві. Та чи знаєте ви, що сучасний карась — це справжнє стихійне лихо для рибоводів? Бо воно ж тобі, як сльота, залізає у кожну шпарину, і нічим його звідти не витуриш. Мало того: карасине плем'я стоїть ще на такому низькому ступені цивілізації, що жере без розбору усіх мальків, і квит! Вмиваються дрібними сльозами через оті дикі орди короп'яткові мами й татусі у хмельницьких ставках і озерах. Бо ж тамтешні коропи — як-не-як, окультурена риба. Мальків коропа нової української породи на вагу золота продають у НДР, Угорщину, Румунію... А тут на́ тобі — якийсь гемонський карась путній рибі життя не дає.

У державних рибгоспах з цією сараною борються, правда, більш-менш успішно. В багатьох же колгоспах до неї ще просто руки не дійшли.

— А що, як його, проклятого, гасом облити? — раптом майнула щаслива думка у керівників деяких хмельницьких автогосподарств. — Тут вже ж йому, триклятому, жаба цицьки дасть.

Спробували. Влили у Південний Буг чимало відпрацьованих нафтопродуктів. Та карасеві хоч би що! Людська риба, дивись, уже вся черевцем угору спливла, а карася чорти не беруть. Живе, як і жив, тільки гасом просмердів так, що й їсти його не можна...

Живуча ж, кажу вам, риба!

Вже до винищення отого харцизяки підключився і сам начальник обласного управління молочної промисловості Микола Гаврилович Попов. А в його розпорядженні аж 14 маслозаводів, десятки молокопунктів, Хмельницька маслосирбаза. І всі вони щорічно скидають в річки та озера десятки і сотні тонн забруднених білками та жирами стічних вод. Так що ж ви собі думаєте? Пристосувався! Почуває себе у тій каламуті, як у чистій воді.

Страшну, криваву війну оголосили на Поділлі рибожерові-карасю. Труять його і душать сорок харчових підприємств, Шепетівський завод металовиробів, Антонінський, Вишнівчицький, Красилівський, Клембівський та інші цукрозаводи. Та, мабуть, усіх переплюнули у своєму священному гніві директор Дунаєвецької суконної фабрики тт. Верещинський і головний інженер Остерник. Чотири роки підряд виділяє держава їм кошти на будівництво очисних споруд, та запеклі карасененависники про них і слухать не хочуть.

— Як? Щоб від якогось паршивого карася культурна риба гинула? Не допустимо! Ми ще покажемо отому бандюзі...

І показують. Летить щодоби у річку Тернавку по 2.200 кубометрів нечистот. Усі допустимі норми дунаєвецькі сукнярі разів у сто перевищують.

Війна так війна — на ній не обходиться, звісно, й без жертв. Сотнями тисяч гине в річках і водоймах окультурена риба, убивається все живе.

Та хіба всі ці дрібнички йдуть у порівняння з тією величезною користю, яку матиме людство, позбавившись нарешті розбишаки-карася?..

Відчутних ударів зазнає безсоромний хижак і від лікувальних закладів області. Розмах тут, правда, не той, але результати не менш успішні. З однієї лише Кам'янець-Подільської райлікарні, де головлікарем С. Є. Флаксенберг, набирається до 40 кубометрів так званих «агресивних вод». Звалюються всі вони на бідну голову агресора-карася.

Держводінспекція спробувала було пристрахати головлікаря штрафом, та проти такого нечуваного зухвальства твердо виступив районний народний суд.

— Кого захищаєте? Карася? — грізно спитали судді у представників водінспекції.

І охоронцям водойм довелося сконфужено відступити.

Жарти з карасем, як бачите, погані. Шкода, що не всі ще усвідомили навислу над ними загрозу. Бо хіба ж довелося б тоді керівникам 105 підприємств Хмельниччини тільки на початку цього року штраф заплатити, а чотирьом із них — навіть відповідати перед судом? Знаходяться теж і судді... Нема, щоб так, як у Кам'янці-Подільському — по голівці ніжненько погладили.

Але ж не всі ще з здорового глузду з'їхали. Он Хмельницький облбудтрест на чолі з Семеном Давидовичем Маламудом принципово зриває будівництво багатьох очисних споруд. Солідарний з ним і керуючий трестом «Хмельницьксільбуд» Віктор Васильович Лосєв. Не поспішають ці товариші, усе вичікують: а раптом вийде така постанова, щоб — не будувати? А раптом там, «угорі», схаменуться, побачивши, яку небезпеку таїть у собі лібералізм по відношенню до карася?..

Пора, ой, давно вже пора схаменутися. Що правда, то правда: лібералізм до добра не доводить.

В. БОЙКО.

Хмельницька область.

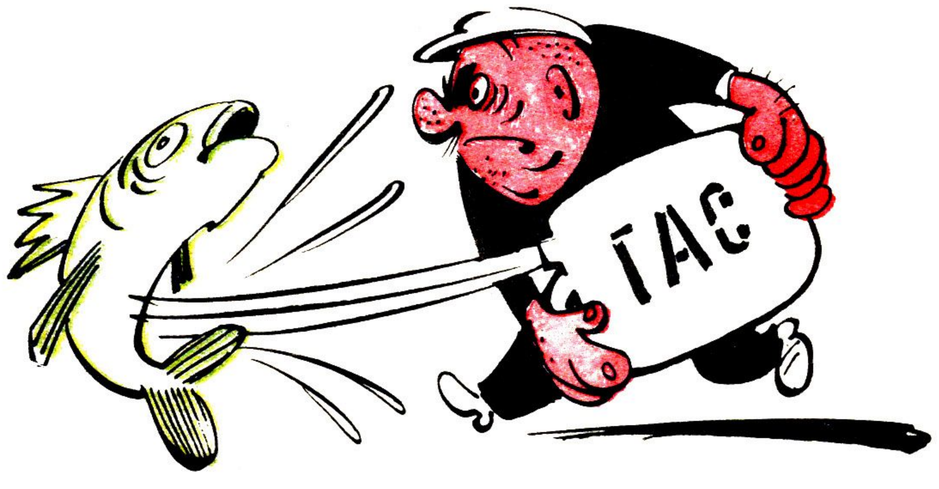

СТРОК ЩЕ НЕ ВИЙШОВ

На широкому шосейному шляху, що проходить по території Жашківського та Лисянського районів, утворилася біла пляма. Довжина її — 7 кілометрів.

Один край плями уперся в кінець автобусного маршруту Лисянка—Виноград, а другий — в кінець маршруту Жашків—Павлівка. А між Виноградом і Павлівкою пустка: ні сюди автобуса, ні туди автобуса. Тільки пасажири бігають семикілометрові кроси.

Черкаський облавтотрест давно обіцяв пасажирам стерти пляму: продовжити лисянський маршрут до Павлівки, а жашківський до Винограда.

До ліквідації плями залишилося ждати лише два роки. Рік пасажири вже прождали.

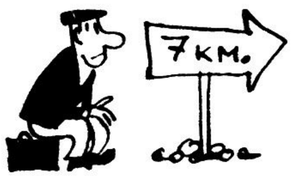

ЗАМІСТЬ МЕТАЛУ

ЧЕРНІГІВ. (ТАП). Вже шостий місяць у спецмагазині «Сільгосптехніки» стоїть автомобіль ГАЗ-53 Б, доставлений для племінного заводу «Мирний».

Завод відмовився від машини, бо в неї перегрітий мотор, виплавлені вкладиші. Це й спричинилося до незвичайного винаходу. Директор магазину В. Г. Гончар замінив металеві вкладиші листами республіканського та обласного об'єднань «Сільгосптехніки» про усунення пошкоджень, а перегрітий мотор охолодив своєю байдужістю.

Проте автомобіль з місця не рушив.

ЩИРА ПОДЯКА

Громадянин Черниш з м. Хмельницька просить ТАП подякувати дирекції Болехівського солезаводу Івано-Франківської області за приємний сюрприз.

У пачці солі першого сорту він знайшов п'ятнадцятисантиметровий болт.

Щасливець упевнений, що у пачці солі вищого сорту він знайде гайку.

ВІДСТАЛИХ НЕ ЧЕКАЮТЬ

Сімферополь готується виставити на Олімпійських іграх у Мехіко власну команду спринтерів. Бігунів готують на громадських засадах висококваліфіковані тренери — водії тролейбусів. Найінтенсивніші тренування відбуваються на п'ятому і шостому маршрутах. Метод тренування дуже простий. Водії систематично зупиняють тролейбуси за 20—30 метрів до або після зупинки. А пасажири ривками стартують із зупинок і мчать на посадку. Кожен розвиває свою швидкість.

Відсталих (жінок, дітей, пенсіонерів) водії не чекають. У машини вскакують найпрудкіші.

МАРАФОНСЬКІ ЗАПЛИВИ

Чергові змагання з плавання відбулися у селі Харківцях Гадяцького району Полтавської області. Разом з водою і рибою до моря попливла гребля колгоспного ставка, споруджена за принципом: «аби з рукі».

Оскільки подібні запливи повторюються рік у рік і вже стали традиційними, бухгалтерія колгоспу порушила клопотання про придбання електронно-лічильної машини, щоб можна було легше підрахувати скільки тисяч карбованців сплавлено на морське дно.

ПІДГОТОВКА ДО ЮВІЛЕЮ

Село НОВОСЕЛІВКА Ясинуватського району Донецької області. Тут, у колгоспі «Перемога», розгорнулась діяльна підготовка до п'ятирічного ювілею з дня початку будівництва майстерні та магазину.

Всі ювілейні вітання колгоспники просять надсилати прямо голові Дзержинського міжколгоспбуду Івану Даниловичу Штецю.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Осінні перельоти.

ВАЖКО БУТИ ПРИВАТНИКОМ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

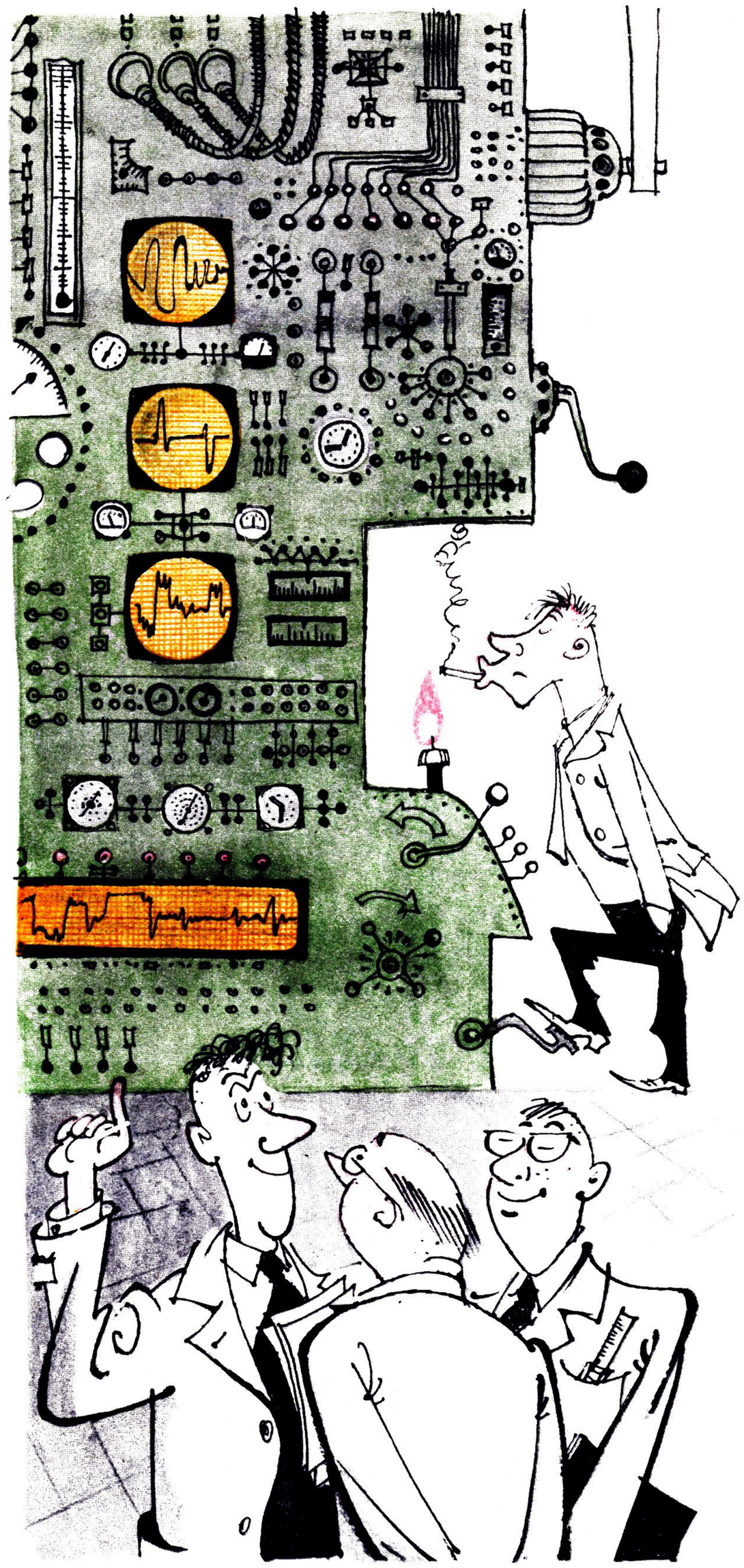

— Ось — одна така машина замінює аж цілу коробку сірників!

Приватник. Таке собі дрібновласницьке мурло з пудовими замками на сараях, з написом на воротах: «У дворі злий пес», з чотирьохметровим парканом, з шротом і сіллю в берданці, націленій на любителів ранніх груш...

Кривити душею не будемо. Є й такі. Вижили, вберегли. І коли вже без винятків немислиме жодне правило, то вони існують, як виняток з правил нашої сучасності, норм нашого життя.

Мова піде про іншого приватника. Про того, що не має ні злого пса, ні відповідної таблички на воротах, ні самих воріт.

З легкої руки якогось не переобтяженого розумом чиновника, приватником можна вважати кожного громадянина після того, як він повернувся з роботи додому. Годину тому цей громадянин був слюсарем чи зубним техніком, фрезерувальником чи академіком живопису, офіціантом чи кібернетиком, користувався повагою в колективі, виконував і перевиконував норму, боровся за якість, за зниження собівартості, займався громадською роботою і взагалі всього себе віддавав суспільству. А повернувся додому і одразу ж втратив усі свої громадсько-корисні якості, перетворившись на «приватника».

...В одному магазині з назвою «Метиз» я надибав електродрель...

— Можна платити в касу?

— Приватникам електродрель не продаємо! — обпік мене поглядом продавець, і я під тим поглядом зіщулився, мабуть підсвідомо намагаючись загнати кудись глибше своє дрібнобуржуазне єство. Покликали завмага. Він пояснив:

— Продаємо електродрелі тільки організаціям!

— І багато організацій у вас вже купили?

Він зам'явся:

— Та як вам сказати, поки що жодна не зверталася...

Цілком зрозуміло, підприємства одержують необхідні інструменти і матеріали через відповідні бази і контори постачання, підприємство в магазин не побіжить, але хтось десь спустив безглуздо розпорядження притиснути «приватника», і «приватника» притисли.

Якось у Криму, біля воріт будинку-музею видатного письменника зібралось нас чоловік шістдесят «приватників». До нас вийшла громадянка середніх років. Офіційність розпирала її, підносила над землею, лізла з вух, збиралася німбом навколо голови.

— Неорганізовані? В приватному порядку? Екскурсовода не дамо! Екскурсоводи тільки для делегацій.

— А делегацій багато?

— Зараз немає, але, може, будуть.

Делегацій не було ні за годину, ні за дві, ні за три, але екскурсовод так до нас і не вийшов, і колектив «приватників» тинявся по будинку-музею сам. Воно, правда, трохи дико звучить «колектив приватників», але як ще нас можна було назвати, коли ми представляли тільки самих себе і не могли називатися ні екскурсійною групою, ні делегацією?

...Один директор авторемонтного заводу з неприхованою гордістю похвалився:

— Відколи я тут директором, на нашому заводі не відремонтовано жодної приватної машини.

— Стривайте, але ж і вони, оті приватники, мусять десь ремонтувати автомашини?

— Де хочуть, там хай і ремонтують, у мене державне підприємство, а не приватна лавочка.

Я спробував було довести цьому державному мужеві, що люди, котрі звертаються до нього, приїхали не з Самоа і не з Нової Зеландії, що вони теж піддані нашої держави, але він глянув на мене, як на дитину, котра допитується, чому глобус круглий, і я осікся.

«Приватникові» можна будь-як відремонтувати квартиру, п'ятиповерховий будинок, де живуть «приватники», можна на два роки залишити без гарячої води, «приватника» безпідставно можна позбавити телефону, і все це зійде з рук, бо завжди знайдеться дядя, який не забариться виступити з демагогічною заявою:

— У нас на першому плані державні інтереси!

Не перевелися, ой, не перевелися діячі, які свою неспроможність, свою бездіяльність, черствість, безгосподарність, непрактичність ховають за ширмою «державних інтересів».

...«Приватники» однієї з вулиць селища міського типу, де водопровід буде ще не скоро, зібрали гроші і звернулись до бурової контори з проханням пробити артезіанський колодязь. Контора гордо сказала:

— З приватниками діла не маємо!

«Приватники» залишилися без води, контора без грошей, але було збережено якийсь вищий принцип.

Інша контора, газова, вирішила ощасливити «приватників», пообіцяла провести газ при умові, що вони викопають траншеї і дістануть труби. Траншеї викопати півбіди, але як «приватнику» дістати труби? З труднощами невимовними він дістав труби... Траншеї давно осипались, труби давно поіржавіли, а в працівників контори і за вухом не свербіло. Втрутилась редакція. І бачили б ви, як контора стала дибки! Як занурював у ній благородний гнів:

— Вам робити більше нічого, що ви за якихось приватників заступаєтесь? Ми державна установа, а не приватна лавочка!

Ой ця приватна лавочка!..

...Шофер асенізаційної машини сказав мені:

— З приватником у мене розмова коротка — червінець на лапу і будемо сватами. Дає! Куди він дінеться?

Цей шофер, мабуть, теж вважає себе стражем державних інтересів.

Ні, таки важко бути «приватником»!

Микола БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Член колгоспу ім. Крупської Глобинського району на Полтавщині Власенко І. С. зійшов, як кажуть, з рейок. А сталося це так. Спочатку Іван Степанович страшенно самозакохався, задер носа і перестав помічати своїх односельчан. Опам'ятовували добрі люди, а він і вухом не вів. На всі зауваження і поради одну відповідь мав: «Нікого я не слухаю, порад ні в кого не прошу, бо червону книжечку ношу!»

Отак говорив, а далі розпився, розгулявся та ще й прокрався.

Колгоспники написали про це лист Перцеві.

Секретар Глобинського райкому КП України В. Ус повідомив редакцію, що за негідну поведінку Власенка І. С. з рядів КПРС виключено.

Подорож із задоволенням, але без обіду

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Своєрідне тріо зловмисників склалося було у Бердичівському міжколгоспбуді. Це товарознавець Липедевський, нормувальник Жолудова та касир Корнійчук. Той не так оцінює, та не так нормує, а третя щось з грішми махлює.

Сигнал про трьох зловмисників дійшов до Перця.

Заступник голови Житомирського облвиконкому І. Нероденко повідомив редакцію, що факти зловживань у Бердичівському міжколгоспбуді мали місце. Касира Корнійчук А. А. з роботи знято. Липедевський і Жолудова притягнуті до матеріальної відповідальності.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

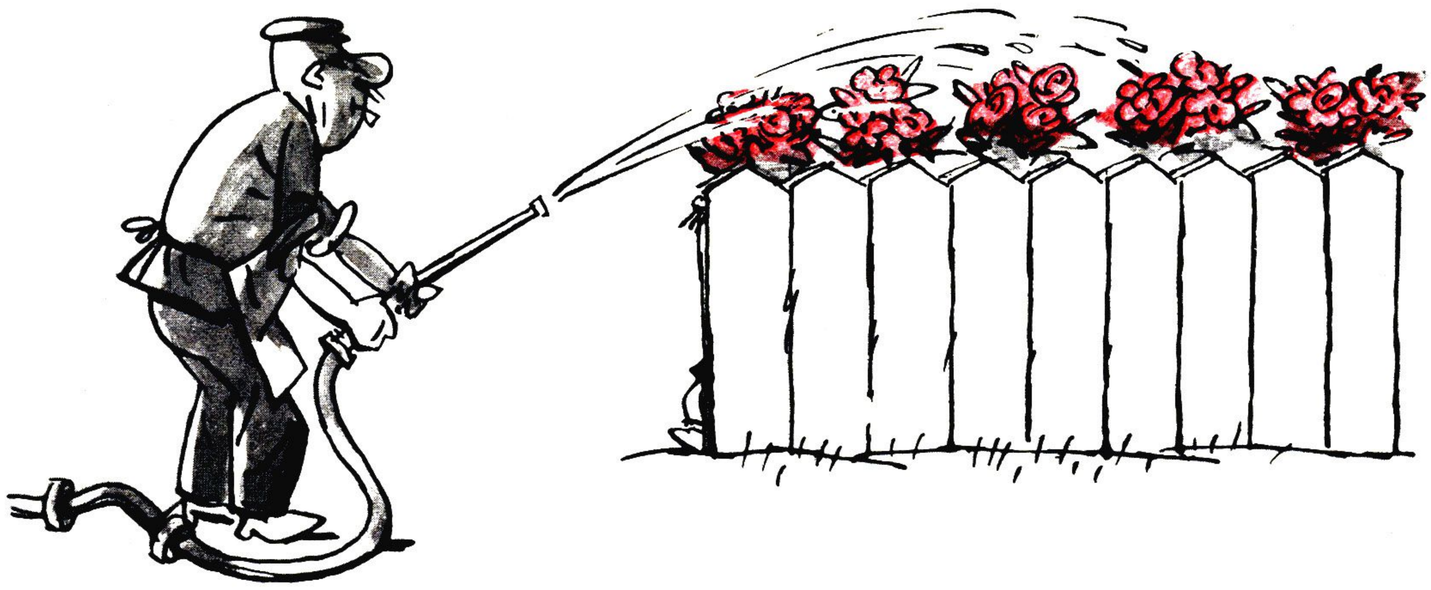

Першовереснева пригода.

Автотраса весело біжить від Києва до Львова, відкриваючи поглядові мандрівника незабутні краєвиди. Хочеться співати, говорити сусідові приємні речі. Хочеться навіть когось у чомусь запевнити. А потім хочеться їсти. Апетит у дорозі зростає прямо пропорціонально подоланій відстані.

З цього погляду я почував себе на коні, хоч і їхав у автобусі. Проблема їжі не хвилювала мене. Навпаки — уява малювала райдужні картини: розливалися молочні ріки, парували запашні борщі й супи, столи вгиналися під вагою різноманітних страв із свіжої городини, а неймовірна кількість фруктів так і просилася на десерт.

Що ж, маючи в кишені такий блискучий витвір, як складені правлінням Укоопспілки «Вимоги, що ставляться перед підприємствами громадського харчування, розташованими на автотрасах Української РСР», — можна почувати себе спокійно і впевнено. Особливо, коли до того ж знаєш, де розташовані ці підприємства. А розташовані вони в даному випадку обабіч траси на території Житомирської та Ровенської областей.

Зручніше вмощуюсь у кріслі і ще раз перечитую милозвучні рядки близьких і зрозумілих моєму шлункові «Вимог»:

«На трасах встановити барвисті рекламні щити... Під'їзди до підприємств упорядкувати... У вестибюлях чайних організувати продаж сувенірів, газет і журналів... Зал повинен бути світлим, затишним... Мати холодні напої... Перевіряти наявність страв згідно з меню... Ввічливість, швидкість... Подякувати клієнтові за відвідання...»

Правда, барвистих рекламних щитів і впорядкованих під'їздів я щось не бачив, але на початку своєї подорожі не надав цьому факту особливого значення.

Твердо переконаний у тому, що завдяки турботам Укоопспілки найбільш витончений гурман повністю задовольнить свої запити, на першій же зупинці в селі Ставищі Коростишівського району мчу до чайної. Виявляється, вона зачинена. Невеличкий двомісячний ремонт. Поруч милує око модерна споруда з приємною в спеку назвою «Холодок». Але в «Холодку» і зустрічають прохолодно. Крім шматка почорнілої ковбаси та пожовклого сала і обов'язкових рибних консервів, вас нічим не почастують.

Швидше в автобус! Далі, до затишних залів і смачних страв! Наступна зупинка — Кочерів Радомишльського району. Чайна «Супутник». У буфеті відвідувача вражає місцевий сувенір — стара потріскана редиска. А в залі — відсутність страв, записаних у меню. Немає навіть хліба. Замість нього пропонують черстві пиріжки з м'ясом, яке потім виявляється сиром. Сьорбнувши рідини під назвою «щі», відвідувач починає нервувати. Але заспокоюється, пригадавши мудрий вислів: дурниці вареники й варениці, інша справа борщ — хоч поганий, так до біса.

У Коростишеві поїсти взагалі не вдається: за півтори години до закінчення роботи в чайній № 2 навіть Шерлок Холмс не виявив би слідів гарячих страв. Хіба що горілку.

З цього моменту вже не шукаєш очима барвистих щитів. Бог з ними, з тими щитами! Тут би хоч якось протриматися. Тьмяніє створена уявою яскрава картина з молочними ріками і овочево-фруктовими берегами. З настроєм швидше мінорним, ніж мажорним, покидаю їдальню в Стрижевці й чайну «Берізка» у Березівці, так і не поласувавши свіжими стравами.

Розчаровано ховаю «Вимоги» на дно чемодана й пересікаю кордон Ровенської області. Тут чимало закладів громадського харчування: дві чайні в Корці, одна в Гощі, «Вербівчанка» у Вербі Дубнівського району, їдальня в Крупці Червоноармійського району і дві чайні в самому Червоноармійську.

«Відведу душу», — вирішую я і без вагань наношу неофіційний візит до кожної з них. Моментально переконуюсь, що молочні ріки ніде не течуть, бо молока і похідних від нього продуктів у продажу немає. Як нема й страв із свіжих овочів. Зате на всій ровенській ділянці автотраси гурмана з фанатичною впертістю переслідують надтверді гуляші з макаронами, надм'які від домішок хліба котлети і надтонкі шніцелі. Що ж до меню, то воно, як правило, складається раз на тиждень.

Звичайно, кожна чайна має і своє обличчя. В Гощі, наприклад, фірмовий виріб — твердокам'яні булочки й ватрушки, якими — за свідченнями очевидців — зручно розбивати горіхи й навіть забивати цвяхи. У Червоноармійській чайній № 1 свій винахід: сирники без сиру. А в Корці місцева чайна № 3 спеціалізується на випуску абрикосового та вишневого компоту без абрикосів і вишень.

Справедливості ради слід сказати, що так буває не завжди. Коли доходить до офіційного знайомства з керівництвом чайних, то вже після вступної бесіди вам запропонують усе — від фірмового грибного супу і до яких завгодно делікатесів. Навіть з молодою картоплею. У тій же дубнівській «Вербівчанці» виконуюча обов'язки директора Г. П. Гаврилюк, видираючи у автора цих спогадів з рук чемодана, палко примовляла:

— Та куди ж ви! Та в нас усе є — і овочі, і фрукти. І раки з пивом є. То тільки в залі немає. А ми ж вас так почастуємо, так почастуємо!

Пристрасні пропозиції розділити товариську вечерю лунали і в Корці, і в Коростишеві, і в Ставищі. Дуже, дуже гостинні люди — місцеві оператори. Про що свідчать і численні скарги в книгах відгуків.

З громадським харчуванням активно і небезуспішно конкурує приватний сектор в особі метких бабусь із відрами, повними фруктів і овочів. На зупинках пасажирів першими зустрічають ці веселі бабусі, на боці яких — такі серйозні компоненти торгівлі, як асортимент, швидкість і ввічливість. У них навіть папір є для загортання продукції.

Закінчивши подорож, я взяв два інтерв'ю відносно того, чий же патент — кооперативний чи бабусин — якісно переважить на терезах громадського харчування.

— Багато, багато робимо, — проникливо сказав голова правління Ровенської облспоживспілки В. І. Гайдук. — В цьому році нові зобов'язання взяли. Звичайно, поруч з недоліками є й успіхи.

Перший заступник голови правління Житомирської облспоживспілки Д. Ф. Поліщук теж настроєний оптимістично:

— В принципі у нас все гаразд. Нараду провели, рішення прийняли.

Одержавши цінні роз'яснення, знову сідаю в автобус. Ах, як хороше було б, щоб мені, як і на початку мандрівки, хотілося співати і говорити сусідові приємні речі! А головне — як хороше було б, якби я міг його запевнити в тому, що «Вимоги» Укоопспілки існують не лише на папері!

В. ЧЕПІГА.

Житомир—Ровно.

Хто недочуває, а хто й одхиляє...

1.

Біля Полтави на горах і долах розкинулося чудесно-мальовниче село Горбанівка.

Уліво рясніють квітучі сади, управо — густоврожайні степи. А посередині довгим-предовгим в'юном пропливає рівненька, гладенька дорога.

Це той рівненький і гладенький шлях, по якому горбанівці ранком і вечером пішечки бадьоро поспішають на роботу.

Нам доводилося на власні очі спостерігати, як дівчата і хлоп'ята аж сопуть, аж хекають, та один перед одним наввипередки біжать. Є й особливо відважні, які, взявши ноги на плечі, сміливо чимчикують навпростець. Через яри скакають й через рівчаки плигають.

Ото сумлінно квапляться, щоб вчасно добігти до рідного заводу.

Робітники, що живуть у Горбанівці, і прохали, і благали — направте в Горбанівку маршрутний автобус. Хай за наші трудові копійки підвозить до міста, до заводу.

А батьки й матері:

— Та й ми на старість не будемо пішодрала тьопати...

А в Горбанівці батьків і матерів, синів і дочок, плюс відпочиваючі, набирається до тисячі.

Дак ото вони й благають — дайте!

2.

Недалечко од села Горбанівки пролягає автомобільна магістраль. По цій магістралі курсують машини полтавського автопарку: Щоб вам не збрехати, мабуть, більше п'ятидесяти автобусів у довколишні міста і села бігає.

Горбанівці ото й просять — та хай же заверне до нас хоч один автобус. Посідаємо і без скакання й плигання вчасно на роботу приїдемо.

Просять, гукають, а в автобусному парку — недочувають.

3.

Говорять, що голова Полтавського райвиконкому Петро Пилипович Ридова-пречудова. Усе діється за графіком: у гаю птахи мелодій лісових наспівують, у степу перепели і жайворонки — степових. Жаби, дак ці горласті в три зміни кумкають. Графіка не ламають.

— А хто ж ламає? — ви питаєте.

Перша інституція, яка порушує графік, це — електрична. Як сонечко сходить, то й електросвітло сіяє. Як вечеряти — то ні сонця немає й електрика не сія.

Але найбільшим порушником виявився телефонний зв'язок. Кажемо: телефонний зв'язок не тільки графік ламає, але й розламує. Перший місяць телефон не балакав у вівторок, середу, четвер, п'ятницю, суботу.

Словом, якогось порядку та дотримувалися. А оце і те, що було, поламали. Не балакають — од понеділка до понеділка...

Керівники зв'язку рекомендують: якщо кого схопить апендицит — кидайте вгору зелену ракету. Швидка допомога здогадається, прилетить.

А ми й питаємо: а якого ж кольору кидати ракету, коли когось за печінку вхопить?

5.

Горбанівському будинку відпочинку взагалі не таланить. Власне, щастить, але виключно на обіцянки.

Обіцяють багато, рясно і щедро: гарячої води у відпочивальні кімнати вам пустити? Пустимо. Утеплити на зиму два будинки? Утеплимо! Нових набудуємо й старенькі реконструюємо. Хай трудящий люд спочиває і про наші турботи не забуває.

Переустаткувати їдальні і кухню? Упевняємо, переустаткуємо і переладнаємо. Аякже! Самі подумайте — славні кулінари виготовляють смачні, висококалорійні страви, а самі варяться, мов у казані. Обіцяємо, зробимо, допоможемо, підладнаємо...

Оті озера? Та ми їх розчистимо, розплануємо, поробимо пляжі, пустимо моторні човни. А треба правдиво сказати: Горбанівський будинок відпочинку по красі природній і умовах чарівно-лікувального підсоння виключно чудовий. Навряд чи щось подібне знайдете на всій Лівобережній Україні.

А доведися дирекції будинку щось десь дістати — цеглину чи деревину — то директор змушений: а) язика витягати; б) семимильним кроком ноги простягати; в) умлівати й благати — хоч цеглину, хоч деревину; г) присідати й сумну резолюцію навскоси читати: «Позаяк, відмовити»...

Відпочиваючі просять: — Улаштуйте нам екскурсію в Полтаву, Харків, Кременчук, Київ...

Будинкові відпочинку дали автобус ПАЗ-651 на дев'ятнадцять місць. Єй-ей, слабохарактерний габарит...

По-перше, відпочиваючі прибувають сюди щоденно десятками.

По-друге, на екскурсію проситься щонайменше п'ятдесят бажаючих.

По-третє, автобус ПАЗ-651 декілька років використовувався у будинках відпочинку: «Липки», «Жовтень», «Буча», «Конча-Заспа».

Старенький ПАЗ-651 — чмихає й сопе, і як везе на Харків екскурсію — неодмінно біля Чутово на задні сідає... Пробували на Київ — дак він коло Решетилівки й на передні лягає...

Усі сподіваються, що Полтавська облпрофрада поверне сюди свої керівні очі, а голова облпрофради Ніна Федорівна Савкіна — в першу чергу. І цьому славно-чудовому куточку відпочинку трудящих буде вділено більше турботи та піклування.

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. А. СВИНЦОВА

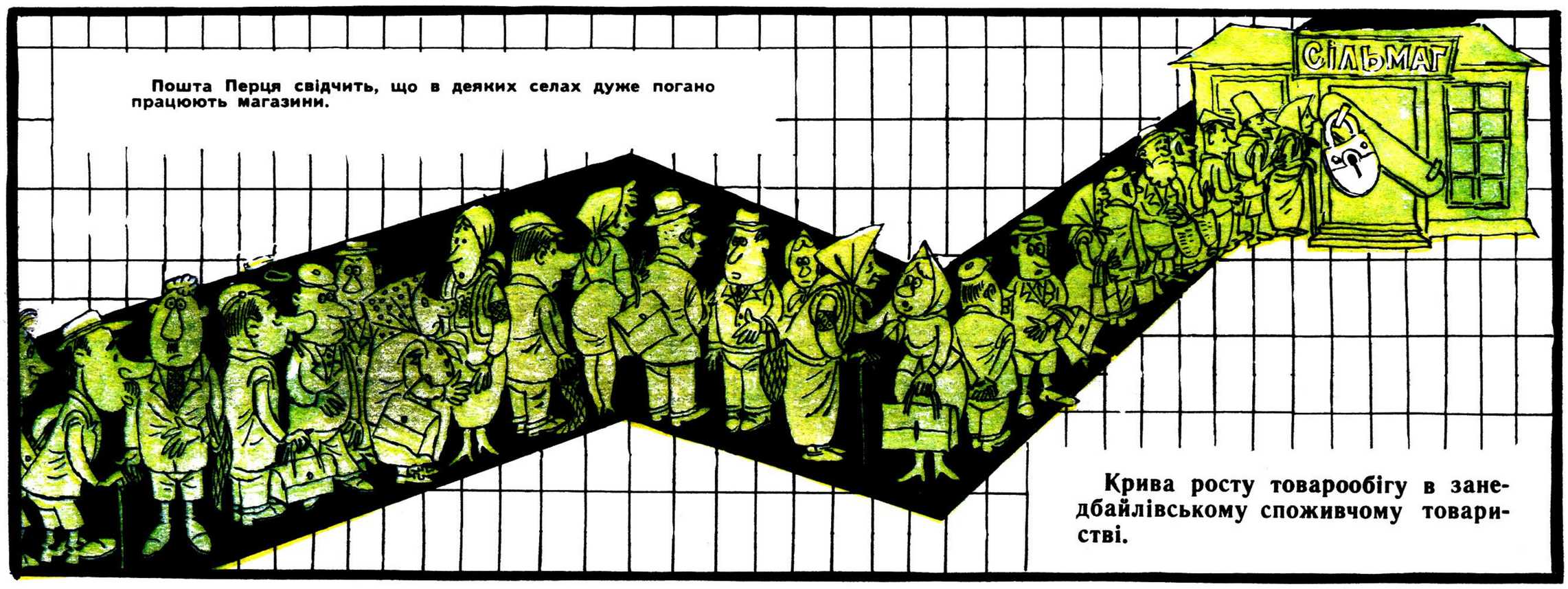

Пошта Перця свідчить, що в деяких селах дуже погано працюють магазини.

Крива росту товарообігу в занедбайлівському споживчому товаристві.

ЗАРИТІ ГРОШІ

Недавно в самому центрі Івано-Франківська зарили в землю близько дев'яти тисяч карбованців різними купюрами. Спочатку це було розцінено як турботу про майбутніх шукачів скарбів. Однак останніх тут навряд чи чекатиме успіх, бо вже сьогодні цих грошей ніхто не може відкопати, хоч котлован, в який вони були зариті, стоїть відкритий.

А було це так. У центрі міста вирішили збудувати восьмиповерховий готель на 384 місця. Роботи по закладці фундаменту було доручено будівельному управлінню № 11. Начальник виробничо-технічного відділу цього управління Тарас Миколайович Галипчак вийшов на місце будови, примруживши око, щось в умі підрахував і дав команду: копати котлован до такої-то глибини. Коли цю вказівку виконали, заклали фундамент, звели стіни до нульового циклу, то з'ясували, що котлован вирито на два метри глибше, ніж слід, ніж було передбачено проектом. Було пройдено тверді шари грунту, а м'які висотного будинку не витримають. В результаті цього манюсінького прорахуночку фундамент довелося зняти і тепер робити новий, на палях. Це в свою чергу викликало потребу в докорінній переробці проектної документації. Отож за попередніми приблизними підрахунками подорожчання будівельних робіт вилилося в дев'ять тисяч карбованців. Збитки від того, що 384 місця готелю буде введено в експлуатацію принаймні з восьмимісячним запізненням, поки що не підраховані.

Основний ініціатор і організатор закопування грошей Т. М. Галипчак тим часом переведений в інше будівельне управління. Начальником.

Діяння Галипчака було розглянуто на засіданні обласного комітету народного контролю. І тут Тараса Миколайовича поставили у дуже незручне становище. В постанові зазначили, що він заслуговує суворого покарання, але, зважаючи на його заяву і т. д. ...обмежитись суворим попередженням. А далі зобов'язали тов. Галипчака Т. М. притягнути до матеріальної відповідальності... конкретних винуватців, що допустили брак. От і сушить собі голову Тарас Миколайович: що його, справді, робити, коли найконкретніший винуватець — він сам.

К. ОВСІЄНКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Їй-богу, я не стріляв! Я тільки дихнув на неї.

БУДЬМО ЗДОРОВІ!

ГУМОРЕСКА

Я вперше за останні двадцять років захворів. Стороннім могло здатися, що в нашому домі велике сімейне свято. Родичі пливли потоком. Близькі — здалека. Далекі — зблизька. Йшли навіть родичі «через дорогу навприсядки», які невідомо де й мешкали.

Потреба в лікареві відпала сама собою. Та й що міг значити скромний дільничний лікар поряд з авторитетами Боткіна, Семашка, Скліфасовського, чиї імена носили лікарні, де доводилося лежати друзям моїх родичів або родичам моїх друзів.

Кожен родич з годинником у руках суворо дотримувався порядку приймання його ліків. Часто хвилини збігалися, і я ковтав одночасно по три таблетки і чотири столових ложки різних мікстур. Але так було не завжди. Як правило, більше двох пілюль і трьох чайних ложечок рідини за один раз я не приймав. Мене щадили.

Усі частини тіла, де хоч сяк-так намацувався пульс, були поділені між родичами. Кожен із них вів свій рахунок ударам пульсу, а потім виводилась середня арифметична.

Я дихав парою та опромінювався синім світлом, обкладався гірчичниками і пив перцівку, сидів на протязі і лягав біля батареї центрального опалення, полоскав горло й очищав шлунок.

Поради давали не лише усно. Безперервно дзеленчав телефон, а спеціально прикріплений до нашої квартири листоноша тричі на день приносив листи і телеграми. Він не забував давати і власні поради. Але їх не брали до уваги: листоноша ніколи і нічим не хворів.

Потім пішли посилки. Із Середньої Азії—зміїна отрута, із Заполяр'я—витяжка з моржових іклів, з Далекого Сходу — відвар, настояний на хвостах молодих тигрів, з Прибалтики — морський пісок, який при температурі 42° (піску або тіла байдуже) треба було прикладати до місця, вільного від інших процедур. На жаль, усе тіло було зайняте, і саме через це я не міг скористатися цілющим піском.

Ні вдень, ні вночі не затихала смертельна боротьба за моє життя між матір'ю і дружиною. Не встигала рука однієї безмірно люблячої жінки дати мені снотворне, як рука другої не менш люблячої мене жінки поспішала подати чашку найміцнішої кави.

І тут я знепритомнів. Очуняв аж у лікарні.

— Що мене врятувало? — спитав я у доброго старого лікаря.

— Сімейні чвари. Звідси нейтралізація ліків. Там, де сім'я дружна — хворому хана. А тепер хворійте на здоров'я!

І я й справді одужав.

За два тижні я вже ходив по палаті, а через два місяці — по хворих родичах. Мої поради приймались позачергово: я ж сам чудом вижив!

І. ЛЕВІН.

Рятуйте! Іду на дно!

Коли я придбав новенькі ласти і маску, то одразу ж почимчикував на берег Дніпра. Роздягся, начепив це знаряддя — і шубовсь у воду. На ноги ніби хтось гирі почепив. Маска до болю здавлювала лице. Почало тягнути на дно. Ледве вибрався на поверхню.

Подався просто у Федерацію підводного спорту України.

— Іду на дно, — без преамбул кажу голові Федерації т. Козаку.

— І ми йшли, — відповів т. Козак, побачивши моє підводно-спортивне причандалля. — А коли ласти і маски виробництва Київського заводу «Червоний гумовик» викинули на смітник, то почалося щасливе плавання.

Піду, думаю, на завод. Спитаю, для кого вони випускають оте знаряддя, якого ніхто не хоче.

— Рятуйте, йду на дно, — кажу тривожно, — у ваших ластах і в масці.

— А ми випливаємо на поверхню. На цих ластах і на цих масках, — відповіло мені мовчазне обличчя головного інженера т. Лірнера. — Вас вони на дно тягнуть, а нам план догори підтягують.

Але вуста головного інженера сказали інше:

— Приходьте через рік. Тоді ми вам модерні, нової конструкції ласти зробимо.

Перспектива дуже приваблива, але дуже далека. Тому мої спортивні ноги понесли мене в Державну інспекцію по якості товарів.

Там мені кажуть:

— Чоловіче добрий! Ще в березні ми заборонили «Червоному гумовику» пускати у продаж цей брак.

То що ж воно виходить? Їм заборонили, а вони штампують і збувають у торгівлю. А в торгівлі хтось також їх приймає і також людям збуває.

А люди купують і кричать:

— Рятуйте! Іду на дно!

М. ПАЛЬЧИК.

м. Київ.

ШУМ В ГОЛОВІ

Скарги бувають різні. І скаржники — теж.

Один скаржник якось бідкався:

— Випив чарку, випив дві,— зашуміло в голові...

Гадаєте, знайшовся сердешний чоловік, який з співчуттям сприйняв цю скаргу?

Не знайшовся.

Втім, самого скаржника це анітрохи не засмутило. Він тільки з гіркотою відзначив, що черствість ще остаточно не викорчувано з людських сердець.

Недавно з такою ж скаргою на шум в голові звернувся до редакції вчитель Б.

Правда, шум, про який він писав, був дещо іншого походження.

Вчителя непокоїло те, що в селі Летаві Чемеровецького району Хмельницької області з ранку і до пізньої ночі на вулицях надриваються три гучномовці. Один, писав він, висить біля самої школи і своїм дужим криком заглушує голоси вчителів і учнів, заважає навчанню.

Скарга, як нам здалося, серйозна. У всякому разі, коли у тих, хто відвідує школу, вже «зашуміло в голові», то на це слід звернути найпильнішу увагу.

І вирішили ми у цій справі податися до т. Степанюка — секретаря Чемеровецького райкому партії.

Товариш Степанюк зацікавився скаргою вчителя. І, перевіривши її, сповістив редакцію, що «факти, викладені в листі, не підтвердились».

То що ж, виходить, учитель збрехав?

Ні. Цього і сам секретар райкому не береться стверджувати. «Дійсно, — пише він, — гучномовці встановлені. І один з них — на відстані 100 метрів від приміщення школи».

То, може, це такі гучномовці, що гучно не мовлять? Може, вони взагалі не діють?

Ні, діють, — інформує т. Степанюк,— але... «нікому не перешкоджають».

Он воно що!

Виходить, даремно пише скарги той вередливий учитель.

І даремно на всі лади так розпинаються лікарі, запевняючи, що шум — наш ворог.

Справді, що ж то за ворог, який «нікому не перешкоджає»?!

Спасибі т. Степанюку, — за його допомогою вдалося, нарешті, розв'язати цю нашумілу проблему.

Б. ГРИГОРЧУК.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

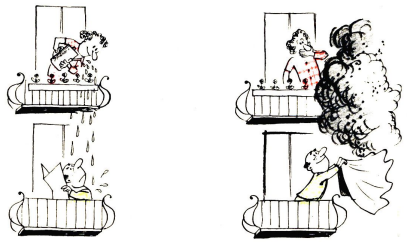

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Добре знаючи, що під лежачий камінь вода не тече, дехто з Підгороднянського гранітного кар'єру на Миколаївщині почав той камінь ворушити. Туди—машину граніту за фіктивним нарядом, туди—кілька машин — от і течуть грошики в кишені спритних діляків.

Грунт для розбазарювання каменю благодатний, бо ж облік і контроль на підприємстві стояв далеко не на гранітному фундаменті.

Ось про це все і написали робітники кар'єру до редакції «Перця».

Заступник голови Миколаївського обласного комітету народного контролю В. Бондарчук повідомив, що факти підтвердились. За порушення фінансової дисципліни, за запущеність обліку головного бухгалтера кар'єру т. Вічканова з посади знято.

Директору кар'єру Артеменку І. С. оголошено догану.

КОЛИ ПРОКИДАЮТЬСЯ МЕРТВІ

Шофер радгоспу «Металіст» (Донецька область) Григорій Тимофійович А. того дня прокинувся від голосного плачу. Розплющив очі й побачив своїх заплаканих родичів, що приїхали з Луганської області.

— Що трапилося? — стривожено спитав він і скочив на ноги.

Скочив і тут же змушений був присісти, щоб підняти телеграму, яка випала з чиїхось схвильованих рук.

У телеграмі йшлося саме про нього, Григорія Тимофійовича. Коротко і ясно в ній значилося: «Гриша помер».

— Це хто ж помер? — розвів він руками. І — зареготав.

Зареготали і приїжджі, упевнившись, що їх родич, всупереч телеграмі, живий і здоровий.

Нареготавшись досхочу, всі, однак, задумались: «А хто ж це так пожартував?»

Розшукати жартуна, на жаль, не вдалося. Пощастило тільки вияснити, що цю телеграму, не засвідчену лікарями, всупереч директиві Міністерства зв'язку, прийняли і на Луганщину передали іловайські телеграфісти. А ще кажуть: «Зі смертю не жартують»...

Телеграфістам Іловайська вдалося спростувати цю банальну істину.

Г. ВЛАДКО.

РОЗ'ЯСНИВ

Трирічна дочка питає в батька.
— Татусю, як курочка?
— Ко-ко-ко.
— А жабка?
— Ква-ква.
— А мамка?
— Гир-гир-гир.

Повідомив Д. Ф. АНДРІЄНКО з с. Катюжанки Києво-Святошинського району Київської області.

НЕМА ДОМА

Сусідка питає трирічного хлопчика:
— Івасю, мама дома?
— Мами немає.
— А татко?
— Теж сховався.

Повідомила М. І. РУЩАК з м. Виноградова Закарпатської області.

Я Ж КИВАВ...

Прийшов чоловік п'яненьким додому. Постукав у двері і стоїть, питається.
— Це ти, Миколо? — гукнула жінка.
За дверима тихо. Жінка знову:
— Це ти, Миколо?
Тихо. Жінка відважилась і відчинила двері.
— Чого ж ти не відповідав? — питає.
— Та я ж кивав головою! — несміливо відповів чоловік.

Повідомив А. І. КОЛПЕШ з м. Запоріжжя

ГОСТИНИ

Як пішов я на свято до кумі! Чого там тільки не було!. Паски не було. Пиріжків не було. Узвару теж не було. Нічогісінько не було, та й сама вона, як я прийшов, відразу з дому пішла.

Повідомив В. Р. КЛИМЕНКО з м. Дніпропетровська.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ВИПРАВДАЛАСЬ

На дитячому місці сиділа розмальована дівчина, яка і оком не повела, коли побачила жінку з дитиною. Кондуктор і каже їй:
— Дівчинко, встань, будь ласка! Нехай дитина сяде. Адже і ти була колись маленька і тобі місце вступали.
А дівчина у відповідь:
— Коли я була мала, то в цьому місті не жила. А там, де я жила, тролейбусів не було...

Повідомила Т. ЩЕРБИНА з м. Запоріжжя.

ХІБА ТО ЗЛА...

Зустрілися два приятелі.
— Слухай, Степане, чому ти такий сумний?
— Та жінка в мене зла, псує настрій...
— Хіба то зла?.. Он у мене — сунь їй в рота дріт, а вилітають цвяхи.

Повідомив І. Г. ЧЕРНИШ з м. Києва.

З ЯКОГО РОКУ

Учитель питає учня:
— Іванку, скажи, скільки тобі років?
Учень відповідає:
— Не знаю.
— Тоді скажи, з якого ти року?
— Торік був з п'ятдесят другого, а цього року не знаю, з якого.

Повідомив В. СОЛТИЦЬКИЙ з с. Пнів Надвірнянського р-ну Івано-Франківської області.

ДЛЯ ЧОГО СИДИТЬ?

Заходить жінка до сільмагу і питає у продавця:
— Гас є?
— Ні, немає, — відповідає продавець.
— А сіль?
— І солі немає.
— То, може, мило є?
— І мила теж немає.
— А для чого ж ви тут сидите?
— Для того, щоб вам відповідати!— каже продавець.

Повідомив І. П. БАДЕРА з м. Черкас.

Валентинові Гавриловичу
ЛИТВИНЕНКУ

перчанину-ветерану, народному художникові УРСР

(З нагоди шістдесятиріччя)

Ви не простий митець — народний.
Шанують Вас міста і села,
Вони подяку шлють сьогодні
За творчість гостру і веселу.

Бажають, щоб сто літ тримали
Чарівний пензель Ваші руки,
А Вам на вудку потрапляли,
Як не кити, то хоч би щуки.

І ми усі в такому ж плані —
Шлемо свої вітання щирі,
Влучайте в ціль на полюванні
А ще точніше, у сатирі.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

«Перець» випустив чергову серію карикатур для стінних газет колгоспів і радгоспів. Подаємо кілька малюнків з цієї серії.

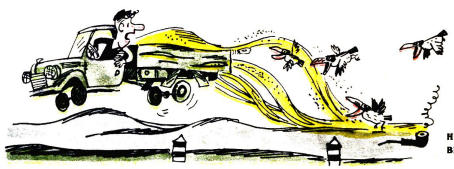

— Треба зупинитись: люлька впала.

— Ну, якість робіт у нас підвищується. Цей трактор пройшов після ремонту відстань удвічі більшу від попередніх.

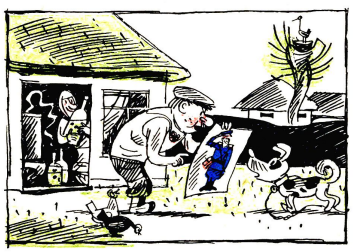

— Дивись, Рябко, цього дядю не пропускай у хату ні в якому разі.

— Мамо, ти мене у цьому бур'яні маленьким знайшла?

— Тільки тут ви можете побачити нашого продавця.

— Он яку виростив!

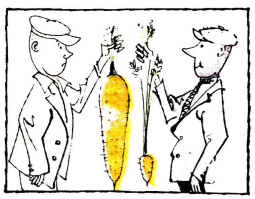

— І наша на рівні!

Мініатюри Олександра КЛИМІШІ

ОКРОШКА І БРОШКА

В ресторані Клим замовив
В літній день окрошку.
І спіймав у тій окрошці
Здоровенну брошку.

Розізлившись, офіціантку
Враз до столу кличе,
— Я вас слухаю, — всміхнулась, —
Добрий чоловіче.

— Я у вас замовив, — каже, —
На обід окрошку.
Та зловив у мисці в ложку
Здоровенну брошку!..

— От, спасибі! Хай їй, — каже, —
Аж три копи лиха.
Її зранку ще шукає
Наша повариха.

ДЕШЕВИЙ ДОЩ

Летять з курорту телеграми
До чоловіка, як хрущі.
— Нудьгую, — скаржиться дружина.
Тут день у день ідуть дощі.

Днів десять думав муж коханий,
Нарешті, відповідь дає:
— Негайно приїзди додому,
Тут дощ дешевший, як не є.

НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ ПЕРЕДАЧА

Пообідавши добряче
У небоги Христі,
Гість зненацька задрімав
(Випив же грам двісті).

Спить, хитається, сопе,
Клюнув нижче, вище,
Потім враз як захропе,
Носом як засвище.

Ну, скажіть, чи ви б були
Тому свисту раді?
Син господарки малий
Підійшов до дяді!

В той момент, якраз, як гість
Дивовижно свиснув,
Петя руку простягнув
І на ніс натиснув.

— Що ти, шибенику, робиш? —
Запитала мати.
— Та хотілось, — каже, — іншу
Станцію спіймати.

ЇХАЛИ МИ, ЇХАЛИ...

Фейлетон про мороку на чотирьох колесах, про графіки, про «липучу болість» та деякі інші речі.

Колись на дозвіллі людина винайшла колесо, і це позначилось на її майбутньому. Бо водночас із тим, як крутилося колесо історії, на інші чотири колеса поставили кузов —і утворився автобус. Така принципова схема виникнення пасажирського транспорту.

Далі все було ще простіше. За кермо автобуса сів водій і став володарем простору й часу. І пасажир став володарем. Тобто так йому здавалось спочатку. Незабаром з'явились перші скептики. А ще через деякий час у деяких місцях взагалі почали втрачати віру в чотириколісного друга. Така сумна метаморфоза відбулась, зокрема, у Сумській області.

Звичайно, в тому, що змінилося ставлення до автотранспорту, винні... самі пасажири. Надто вже вимогливі вони стали. Вередливі, нервові. Раніше, скажімо, треба людині дістатися з села Хотінь до Сум, то вона виходить на дорогу і спокійнісінько чухрає пішки 25 кілометрів. А тепер кілька разів не прийшов ранковий автобус на Суми, і вже на тобі — таке обурення, таке роздратування! Замість того, щоб іти пішки — скаржитись починають, пишуть листи у «Перець». «Ми спізнюємось на роботу, добираємося попутними машинами...»

А які нестримані люди живуть вздовж траси Ромни—Берестівка! Багато з них працює у Ромнах до п'ятої години вечора, а останній автобус з Ромен виходить на цей маршрут о четвертій годині. Так що ви думаєте, мовчать? Ні, сердяться, скаржаться. Вони думають, що графіки складаються для пасажирів. Графіки складаються для того, щоб видно було, як вони порушуються. І це таки добре видно. Тільки по Роменському району на міжміських і приміських трасах щомісяця — близько ста порушень. Дуже часто автобуси взагалі не виходять на лінію або передчасно повертаються в автопарк. Про це найкраще міг би розповісти начальник Сумського управління автотранспорту М. В. Мишуков. Він міг би навіть цифри навести, міг би сказати, що тільки за п'ять місяців цього року в області зірвано 127298 рейсів на міських і 57293 рейси на приміських маршрутах. Але про такі речі М. В. Мишуков не дуже любить говорити. Та й не дуже його про це питають...

Мало цікавляться в області і такою проблемою, як взаємовідносини водія з пасажиром. А шкода, бо питання це заслуговує на увагу.

Важко буває деяким водіям автобусів на Сумщині. Важко знову ж таки через тих пасажирів. Якби їх не було зовсім, жилося б набагато спокійніше. А то он як довелося нервувать шоферові Охтирського автопарку А. І. Бабичу, коли в м. Лебедині в автобус сів пасажир М. О. Шелест. Сів і попросив квиток за 20 коп., бо автобус уже рушав і в касі квитки не продавали.

— Вийди з автобуса, — сказав Бабич.

— Не можу, — відповів пасажир. — Я запізнююсь на роботу.

— А-а, не можеш?! — закричав шофер і відчув, що в нього підвищується кров'яний тиск. Щоб позбутися тиску, треба було позбутися пасажира. Іншого виходу Бабич не бачив. А тому схопив упертюха за петельки і викинув з автобуса.

Водій Сумського автопарку Гончаров нікого з автобуса не викидав. Боронь, боже. Він тільки викинув речі пасажира А. І. Рудики, коли той хотів сісти з дитиною в автобус Ромни—Суми. На біду пасажира, в нього були дефекти мови, а таких людей Гончаров просто терпіти не може! Тому й крикнув з досадою:

— Куди лізеш, гугнявий? — і причинив перед Рудикою дверці. І поїхав.

Звичайно, водій і собі трохи зіпсував настрій. Все-таки прикро, коли в пасажира не така дикція, як у диспетчера, що оголошує посадку на автобуси.

Ні, хай йому грець з тими пасажирами. Роби все для них, старайся. А хто дбатиме про самих водіїв? Особливо про тих, що хочуть мати щодня свіжу копійку?

От і буває, що водій захворює на липучку. Це така специфічна «болість» — до рук прилипають гроші. Скажімо, візьме шофер в пасажира гроші, квитка йому не одірве — і вже на тобі, гроші до рук прикипіли.

Торік у Сумській області контрольно-ревізійна служба зафіксувала 1905 випадків захворювання на липучку. Переважна більшість хворих (75%) — водії, решта — кондуктори. В їхніх кишенях осіло 5002 крб. Небезпечної інфекції не вдалося позбутися і цього року. Тому застосовуються відповідні методи лікування.

Найчастіше хворим роблять зауваження: гляді ть, щоб більше не хворіли. Іноді директори автопарків оголошують їм догани. В тих випадках, коли організм шофера важко піддається лікуванню, його переводять з пасажирського транспорту на вантажний. А от у водія Недригайлівського автопарку Лаптура болість була в такій гострій формі, що довелося навіть перевести його в сторожі автопарку. Хай вчиться стерегти народне добро.

Що й казати, існуючі міри покарання водіїв-хапуг навряд чи ліквідують небезпечну інфекцію в автотранспорті. Щоб покінчити з липучкою, потрібні більш дійові, більш ефективні ліки. І чим скоріше вони будуть застосовані, тим краще буде для державної каси.

Ми далекі від того, щоб гудити, перекреслювати або чорнити все добре, все позитивне, що, безперечно, є в Сумському автогосподарстві. Але про недоліки, про «заноси на поворотах» говорити треба. Рішуче й відверто. Щоб їх більше не було! Щоб пасажир виходив на зупинку автобуса не з думкою: «Краще погано їхати, ніж добре йти», а з впевненістю: «Їхатиму добре».

Л. ШИЯН,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПЕРЧЕНЯ

МАМА СЕРДИТЬСЯ

— Оксанко, що мама робить?

— Сердиться.

— Чого?

— Бо пекла пиріжки, а вийшли сухарі.

НА ПОПА

— Де ти, Володю, вештаєшся цілий день?

— Був біля клубу.

— Що ж ти там бачив?

— Бачив, як ставлять в землю антену і всі кричать: «Став на попа! Став на попа!» А я кругом дивився, а попа ніде не бачив.

Є. БЕВЗЮК.

ВИПРАВДАННЯ

Каже вчителька до учня:
— Не крутись, Семене.
А Оленка: — Він задачку
Списує у мене.

Ф. НИКИФОРЧУК.

ЧОБОТИ

У хаті п'ятеро вікон, і в кожне з них Сашко виглядав, може, й по сто разів. І на дорогу дивився, і на город, але, як на зло, там не проходила жодна людина.

Сашко бігав од вікна до вікна і все ж прогавив гостя. Заспівали на завісах сінешні двері, гучно затупали ноги в сінях, прочинилися хатні двері... І на порозі стала розчервоніла тітка Марина.

— А де ж мати? —

Сашко, не звертаючи ніякої уваги на її слова, злетів з лави, підскочив до тітки, задер голову.

— Тітко, а вгадайте, скільки чобіт під полом?

Тітка подивилася під піл.

— Ну, четверо...

— А ви ще раз порахуйте!

Тітка здвигнула плечима, знову зиркнула.

— Так четверо...

Сашко надувся, одійшов до столу, заходився смикати китички скатертини.

— А ви гляньте на ті, що блищать!

— О, то в тебе нові чоботи! — нарешті здогадалась тітка Марина.

— Еге! — аж підскочив Сашко.— Почекайте, не йдіть. Я зараз, зараз їх приміряю!..

Віктор КАВА.

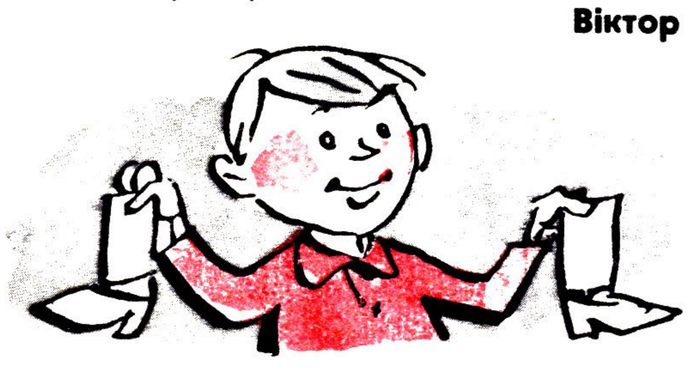

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ЗАРАДИ РЕКЛАМИ

У новий мюнхенський готель «Олімпія» прибули туристи з однієї африканської держави й завітали до готельного ресторану. Сіли собі за столик і ще не встигли навіть навкруги роздивитися, як уже й кельнер до них поспішає.

«О, це обслуговування!» — подумали було гості. А кельнер похмуро ткнув пальцем на табличку, що висіла поруч.

«Тільки для білих» — прочитали гості з Африки.

Потім кельнер вказав їм на далекий закуток. А там — теж табличка, а на ній — теж напис: «Для кольорових».

Такі таблички в «Олімпії» розвішано в найрізноманітніших місцях — і в коридорах, і коло гардеробів, і навіть... Словом, куди не поткнись.

Власники «Олімпії» у своїй рекламі пишуть, що в їхньому закладі усе влаштовано за найсучаснішими американськими зразками. Навіть їздили за океан вивчати передовий досвід.

І на якого ото біса було аж за моря-океани пертися?! Слава богу, кому-кому, а західнонімецьким расистам чужий досвід ні до чого. Свого є — хоч одбавляй.

Ну, але реклама, то є реклама.

«БІДНІ» КОРОЛІ

Їх, королів, вже й не так багато залишилося, але не всі ще перевелись.

З чого ж і як живуть королі?

Шведська газета «Афтонбладет» опублікувала деякі цікаві дані про це.

Так, англійській королеві постійного утримання не встановлено — вона одержує мільйони доходів щорічно з своїх величезних маєтків. Крім того, великі суми одержують численні члени королівської сім'ї. А за те, що королева постійно і автоматично усміхається, вона має ще 70.000 фунтів стерлінгів на рік.

Один лейбористський депутат не без підстав сказав: «Якби моя жінка одержувала щороку 70.000 фунтів стерлінгів, то вона не тільки усміхалася б, а реготала б цілісінький рік».

Уряд Голландії має намір вдвічі з гаком збільшити «зарплату» своїй королеві, бо вона, «бідна», одержує тепер лише... 8.000.000 крон щороку.

Шведський король — «найбідніший». Його щорічна плата... лише 3.400.000 крон. Але він ще має 3.000.000 крон річного доходу у формі процентів з капіталовкладень (якось «заощадив» 10.000.000 крон), а в 11.000.000 крон оцінюються його земельні угіддя.

«Бідні королі, — стогне «Афтонбладет», — їх життя тяжке».

Про життя простих платників податків газета, звичайно, не згадує ані словом.

БАЙРОН І ПАТАКОС

У славетного англійського поета Джорджа Байрона і за життя ворогів не бракувало, а тепер ось ще один вилупився — Патакос, міністр внутрішніх справ уряду грецької військово-фашистської хунти.

Є в Афінах пам'ятник Байрону, бо ж поет боровся за визволення Греції від турецького ярма й помер тут.

А в Патакоса навіть від згадки про Байрона жовч розливається.

Правда, самого пам'ятника Патакос вгризти не може, зате, щоб ніяких там виявів пошани до Байрона та ще чогось подібного не було — про це вже він подбав.

Коли недавно якісь англійські туристи поклали біля пам'ятника своєму співвітчизникові квіти, поліцаї схопили горопах і того ж дня під охороною відпровадили до кордону і випхали з Греції.

Гай, гай! Якщо вже пан міністр і мертвого борця за свободу Греції боїться, то справи його — швах!

Нотатки про їхні порядки

КЛОПОТИ РАСИСТІВ

Свого часу доктор Крістіан Барнард, який перший у світі зробив пересадку серця, — передбачливо сказав: поки що такі операції обмежені для людей, бо не завжди можна в точний момент знайти донора для пересадки серця хворому. Але й додав, що в недалекому майбутньому можна буде пересаджувати людям серця орангутангів і навіть свиней. Бо їх серця дуже подібні до людських.

А трошки згодом бразільський лікар Валдоміро де Паула з госпіталю Клінікас, де зроблено першу пересадку серця в Бразілії, категорично заявив: — Найкращі серця для пересадки — це не серця білих людей, які слабі, і не серця орангутангів та свиней, життя яких короткотривале, а негрів.

Ця заява викликала велику тривогу серед расистів Південно-Африканської Республіки і серед расистів США. В ПАР було скликано позачергове засідання кабінету. Рішення апартаїдників було таке: якби будь-кому з них скапітулювало серце, то найкраще спокійно віддати богові душу. В крайньому разі можна погодитися тільки на пересадку серця здорового кабана, хоч прожити довелося б мало.

Що ж, свиням завжди свиня до серця ближча.

Андре ВЮРМСЕР

АМЕРИКАНСЬКИЙ СПОСІБ СМЕРТІ

Ви цьому не повірили б: кожен третій американець — людина із здоровим глуздом. Він вважає, що в його країні нездорова обстановка. Негри мислять ще тверезіше ніж білі: більшість негрів вважають Америку «нездоровою країною».

Це повідомлення пробудило в мені думку задати читачам кілька запитань. Ви зможете записати свої відповіді, відкласти їх і перевірити через рік точність ваших передвіщень.

Ось мої запитання:

1. Скільки убивць Роберта Кеннеді і Мартіна Кінга буде убито?

2. Скільки убивць Мартіна Кінга і Роберта Кеннеді буде віддано під суд і страчено?

3. Скільки свідків буде убито до того, як закінчиться ця справа?

Щоб допомогти вам, я нагадаю, що Освальд, убивця (можливий) президента Кеннеді, був убитий Рубі, який сам помер. Що Білл Гантер — журналіст, який розмовляв із Рубі через кілька годин після убивства президента, був «випадково» убитий поліцаєм через 24 години після того, як про цю бесіду стало відомо комісії Уоррена. Що Джім Кет, який був присутній на бесіді покійного Гантера з покійним Рубі, загинув «таємничою смертю», а його папери зникли. Що Том Говард, адвокат, який офіційно розмовляв з Рубі, був люб'язно відпроваджений в госпіталь «другом», де й помер від сердечного приступу. Розтин тіла не проводився. Що Хенк Кіліам був знайдений з перерізаним горлом — його дружина служила танцівницею у Рубі й Хенк міг знати про зв'язки між Рубі і Освальдом. Що єдина журналістка, якій вдалося розмовляти з Рубі під час процесу, загинула таємничою смертю — говорили, що вона випила надмірну дозу снотворного, одначе відомо, що це неправда. Що Ненсі Мурі, танцівницю Рубі, знайшли повішеною в тюрмі, куди вона була посаджена за «бешкети» в громадському місці. Що Ерлін Робертс, керуючий будинком, у якому жив Освальд, Вільям Велі, шофер таксі, який віз Освальда, Едвард Бенавідес, свідок убивства поліцая Тіппіта Освальдом — усі загинули. Сила-силенна американців у В'єтнамі убивають в'єтнамців во славу американського «способу життя». Сила-силенна американців убивають інших американців, як правило, ліберальних і прихильників миру. Це американський спосіб смерті. Так, професійні убивці убивають своїх співвітчизників для того, щоб американські солдати — убивці-любителі — могли продовжувати убивати і бути убитими.

Я згоден з кожним третім американцем: це нездорове становище. Але чи не хвилюють вас два інших американці?

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

Тиха заводь

На заводі у Кудрейка,
(Рідко так буває де),
Згідно плану,
Мов по рейках,
Виробництво ваг іде.
Ідеальний ритм в роботі,
Без усяких стук та грюк...
Тут ідеться без клопотів,
Без ніяких творчих мук.
Лиш колише вліво, вправо,
Гойда-гойда-гойдаша...
Як в колисці, їй же право, —
Благоденствує душа!
І душевне те погіддя
Відбива його лице,
Та відросле підборіддя,
Та одвисле черевце...

Та рвонув хтось раптом двері
До Кудрейка в кабінет.
Із стола знялись папери,
Й сіли-впали на паркет...
Вдерся свіжий вітер з скверу
У розчинене вікно,
А коли закрились двері,
Зачинилося й воно.
Розімкнув Кудрейко очі:
— Що це? Хто це?
Де це я? —
Перед ним стоїть робочий,
Усміхається, сія...
— Врешті, я таки освоїв
Те, чого так довго праг!
Я придумав, як подвоїть
Виробництво наших ваг!..—

Винахідник ждав, що здійме
Наш Кудрейко шум і гам,
Та згребе його в обійми,
Та почне радіти й сам...
А Кудрейко пристрасть стримав,
Мовчазний, напружений,
Та водив лише очима,
Наче був контужений...
Й мов крізь сон слова жорстокі
Чув він десь із небуття...
«Ну, тепер пропав твій спокій,
Шкереберть піде життя!..»

Він би з власної зарплати
Винахіднику тому
Ладен премію був дати,
Тільки аби той йому
Згоду зважився був дати,
Ну, і право заодно —
Винахід його сховати
Не під скло, а під сукно...

Віталій КОВАЛЬ

ЦІНИТЕЛІ

ГУМОРЕСКА

Біля шинквасу станційного буфету стоять два приятелі — Гордій Іванович та Семен Петрович і смакують сухе вино. Гордій Іванович п'є із своєї склянки маленькими ковточками, прицмокує язиком, жмурить очі від насолоди і хвалить напій — не нахвалиться. Семен Петрович йому підтакує.

— Еліксир! — каже Гордій Іванович.

— Еліксир,— погоджується Семен Петрович.

— А смак! Що за смак?! Чудо!

— Чудо, чудо...

— Або зверніть увагу на букет. Це ж щось особливе!

— Особливе!

— Аромат перестиглого винограду, запах гірської долини і волога вранішньої роси.

— І не кажіть!

— Трансформована енергія сонця. Уявляєте? Сонячні промені, що перетворилися ось у цю рідину.

— Угу.

— А чисте, як кришталь!

— Чисте.

— З кращих сортів винограду — що ви хочете!

— Правда, правда...

— Божественний напій!

— Н-да-а...

— І при цьому поживний і дешевий.

— Вірно.

— Одних вітамінів скільки!

— Самі вітаміни.

— Не даремно ті, що п'ють сухе вино, живуть довго.

— Звичайно.

— Словом, кращого напою нема!

— А нема.

— Але мені здається, що цьому вину чогось невистачає, — роздумливо говорить Гордій Іванович. — Ось допиваю другу пляшку — і ніяк не доберу — чого.

— І мені так здалося, — каже Семен Петрович.

— Знаєте, чогось такого, чогось такого... Як би вам сказать? Ось цього самого... Як воно? Підкажіть! Слова не знайду. Ну ж бо, ну!

— Градусів? — здогадується Семен Петрович.

— Голубчику, як ви дізналися? Точно! Продавець, заберіть від нас оцю кислятину!

— І подайте горілки, — підхопив Семен Петрович.

— Давно б так, — зітхнула буфетниця, подаючи пляшку «Московської».

РАДІСТЬ НИЗЬКОПОКЛОННИКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

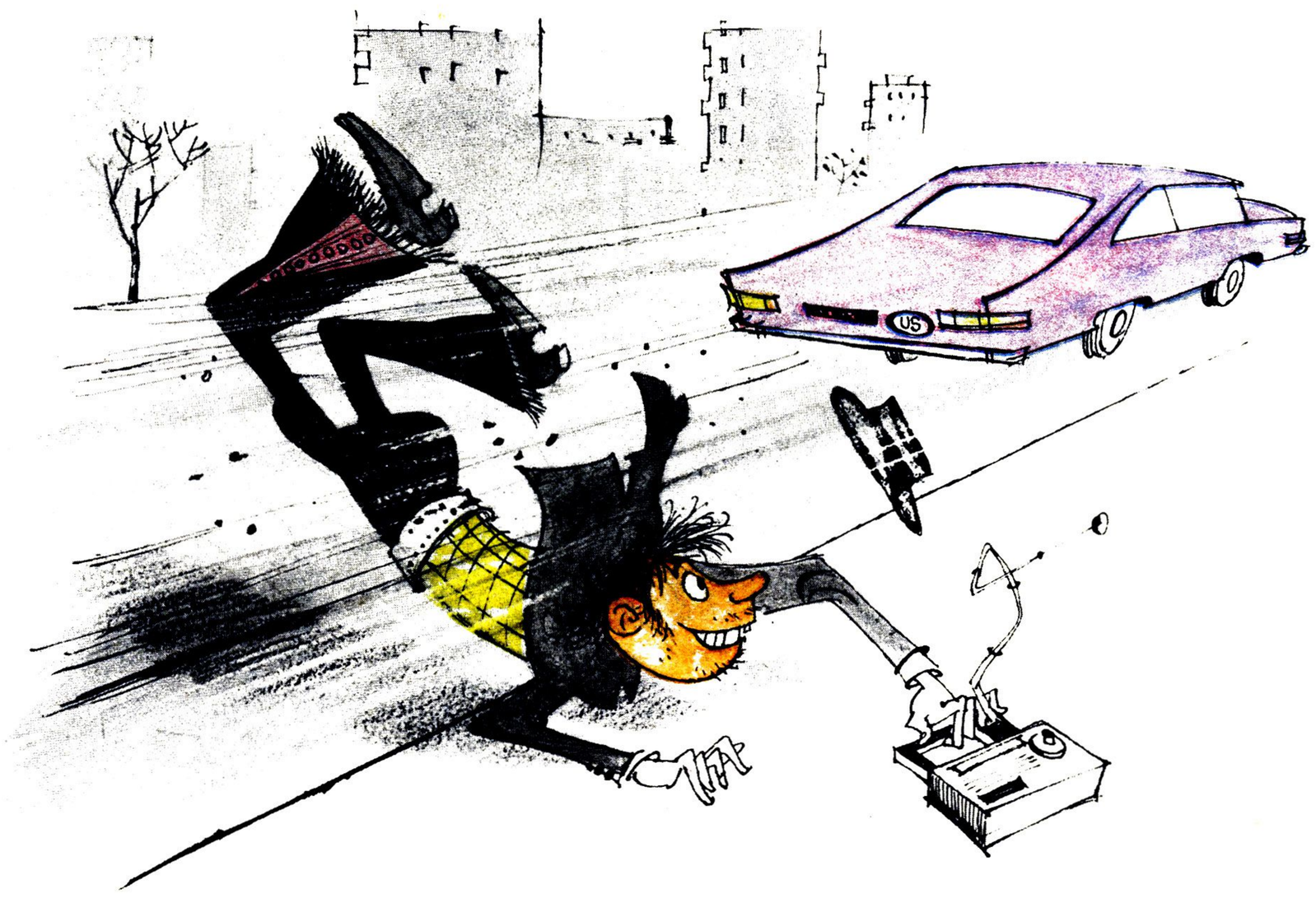

— Яке щастя — мене переїхала машина закордонної марки!

ЮРІЙ ІВАКІН

ЛІТЕРАТУРНА ПАРОДІЯ

„ПІП ТА СОБАКА“

Тези критичного дослідження, як би їх написали деякі критики першої половини 30-х рр., 40-х—50-х рр. і модерний критик 60-х рр.

Критик першої половини 30-х років

1. Піп як речник консервативних кіл заможної частини єпархіального духівництва доби розкладу февдально-кріпосницької системи й боротьба середньомаєткового панства України й Росії за ринки збуту пшениці в Західній Європі.

2. Собака як уособлення протесту найупосліджeніших верств нижчого прошарку парафіального причту проти посилення визиску з боку єпархіальної верхівки й пережитків февдалізму в аграрній політиці.

3. Любов попа до собаки як відображення намагань панівних класів затушкувати облудними гаслами лібералізму й буржуазного гуманізму гостроту класових суперечностей між інтересами привілейованої частини духівництва, яка капіталізувалася (протопресвітери, пресвітери, протоієреї, ієреї), та інтересами представників нижчих шарів церковного причту (диякони, псаломщики, паламарі), які в ситуації конкурентної боротьби між фінансовим капіталом Німеччини і промисловим капіталом Сполучених Штатів Америки з одного боку одрібнобуржуазилися, а з другого — пауперизувалися.

4. Кусок м'яса як продукт боротьби за шляхи виходу з перманентної кризи збуту продуктів дрібнотоварного сільського господарства в країнах Східної Європи, і його крадіжка собакою як ознака економічного розшарування серед клерикальних елементів українського села в умовах гегемонії поміщицьких латифундій.

5. Убивство попом собаки як стихійна спроба ліквідувати цю кризу позаекономічними (а саме — насильницькими, терористичними) засобами за рахунок найбільш визискуваної наймитської частини служителів культу.

6. Попове написання напису на могилі собаки як типовий вияв з одного боку політичної непослідовності, а з другого — класової самокритики цього репрезентанта консервативних кіл єпархіального духівництва, що свідчить про двоїсту, суперечливу дрібнобуржуазну природу даного суспільного прошарку.

1933 р.

Критик 40-х—50-х років

1. Народність і реалізм образів попа і собаки. Благотворний вплив народної творчості. Благотворний вплив революційних демократів. Гуманізм і висока народна мораль, втілена в образи попа й собаки. Любов попа до свійських тварин (собаки). Любов собаки до м'яса. Піп та собака як позитивні герої.

2. Відсутність схематизму, натуралізму й формалізму в образах героїв твору. Історична конкретність, повнокровний реалізм і психологічна переконливість у зображенні взаємин попа й собаки. Образ м'яса, що його з'їв собака, як перемога реалістичного творчого методу. Правдиве змалювання поведінки, настроїв, мрій і прагнень собаки в типових обставинах наявності м'яса й відсутності хазяїна.

3. Провідна тема твору — естетичне відображення боротьби х о р о ш о г о (любов собаки до хазяїна) з к р а щ и м (любов до м'яса). Убивство попом собаки як реалістичне розв'язання цього конфлікту, що й не міг бути інакше розв'язаний письменником у соціальних умовах царської Росії.

4. Поховання попом собаки як ствердження гуманізму й переваги народної моралі над розтлінною мораллю буржуазного суспільства.

5. Народний оптимізм напису на могилі.

6. Світова велич образів попа й собаки.

1940 (1955) р.

Модерний критик 60-х років

1. Притча про попа й собаку в світлі новітньої структурно-типологічної й лінгво-семантико-статистичної методології дослідження літературного твору. Встановлення математичного еквіваленту драматичної колізії між попом і собакою. Алгоритм убивства собаки. Моделювання структурних елементів мотиву захоронення трупа собаки. Поріг розуміння естетичних компонентів притчі. Визначення коефіцієнту реальності, ККД емоціональності та кількості інформаційного навантаження на одиницю слова в аналізованому творі.

2. Притча про попа й собаку та фрейдистські впливи на європейську літературу XX ст. Крадіжка собакою попового м'яса, як підсвідома психічна компенсація незадоволеного й загальмованого собачого почуття до хазяїна. Едіпів комплекс попа (любив—убив, закопав—написав).

3. Епітафія попа на смерть собаки як ранній зразок драматургії абсурду. Сугестивність ірраціонального раціоналізму епітафії. Можливість авторства Йонеско. Можливість авторства Беккета.

4. Притчі Кафки та прича про попа й собаку. Кафка, як можливий автор твору. Ключова й досі не розв'язана проблема дослідження притчі: сюрреалістичний експресіонізм чи експресіоністичний сюрреалізм?

1968 р.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

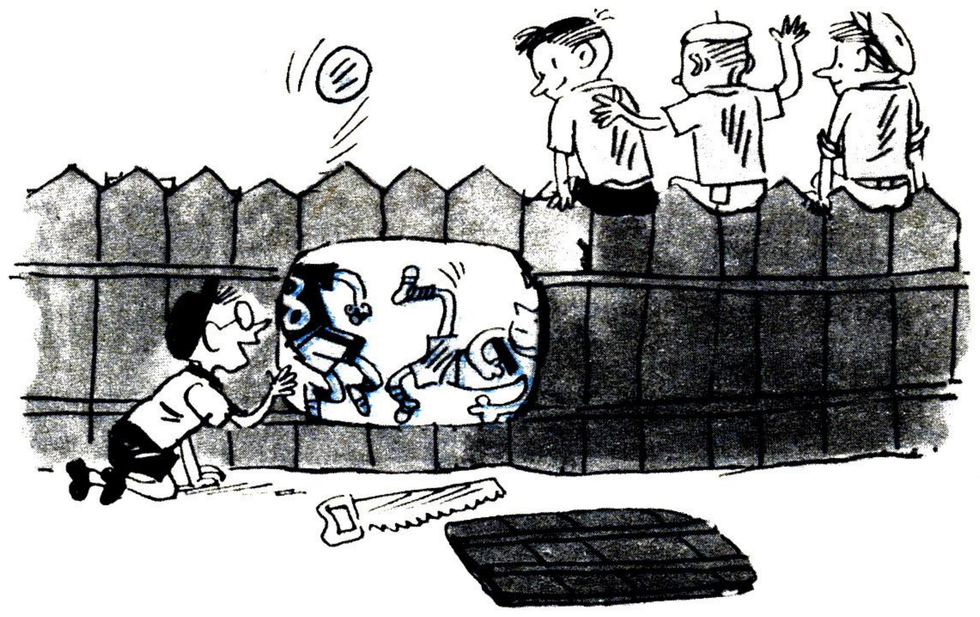

— А я звик дивитися футбол по телевізору.

— Час, давно вже час, колеги, й нам підвищити рівень зниження собівартості продукції! — гаряче сказав Георгій Костянтинович.

— Золоті слова! — палко підтримали колеги й тут же знизили якість і вагу шматка господарського мила. Звичайно, не знижуючи його вартості. Першу партію раціоналізованого продукту — 798 ящиків, а всього понад 51 тисячу шматків — урочисто відправили в Київ, Ленінському райгастрономторгу. При цьому зекономили й на транспортних витратах: оскільки кожен шматок мила відтепер важить 340 грамів замість 400, то весь вантаж виявився на три з гаком тонни легшим, ніж звичайно.

Таким чином, директор Одеського жиркомбінату Георгій Костянтинович Главацький убив одразу двох зайців: добився оригінального зниження собівартості мила і значно полегшив роботу транспорту, — за що Перець з задоволенням вміщує портрет умільця на Дошці заслужених бракоробів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Скажіть, будь ласка, назву річки з п'яти літер...

За три Мопасани

ГУМОРЕСКА

До купе зайшов новий пасажир. Місця він не шукав, просто зайшов, кинув під лаву потертого чемодана, ніби тут його постійне місце хтозна відколи, і сказав: — Отут і поїдемо. Я відразу бачу, де добрі люди. А добрі люди для одного старого завжди місце знайдуть. Добрий день! Бачите, який я маю підхід? Я як той баняк: при великому об'ємі пристосований до всякої дірки.

Ми потіснились, і він сів.

— Ой-ойой! Колись міністр залізниць буде мати повно клопоту, колись йому доведеться справляти мені похорони. Як я не маю часу вдома жити, то доведеться в дорозі вмерти.

— Ви, напевно, експедитор? — запитав говоруна сусід.

— Експедитор? Псс! Хіба я знаю, що я таке? Хіба я не їздив шукати покришечки для консервування? Комусь хочеться консервувати, то ти їдь від міста до міста і знайди їм покришечки.

Новий пасажир, незважаючи на те, що кругла його голова завдяки ще круглішій шиї досить міцно вросла в плечі, був дуже рухливий. Коли він опускав голову, в нього на підборідді з'являлась така ковбаска, рум'яна, свіжа, гарна, піднімав голову — ковбаска стрибала на шию, а гримаси були гідні найвеселішого мультиплікату.

— Експедитор є експедитор. А я — ох-ма! Слуга на все. Як так жити, хай краще хтось помре. Не життя, а завєдєніє з творів Мопасана.

«Базіка з претензіями», — подумав я, а сусід сказав:

— Чого це ви так однобоко і зневажливо про Мопасана?

— А що таке Мопасан? Псс! Дайте мені гроші і спокійне життя і можете тарифікувати за три Мопасани.

Ми розсміялись.

— А чого сміятись? Берете життєвий факт: молода вчителька виграла по облігації чотири тисячі. А ця вчителька мала собі шури-мури з одним старшим учнем. Одного вечора, коли вони там собі любувались, стукають у двері. Учень ховається в шафу, а в квартиру входить директор школи. Гроші він забрав, а вчительку повісив. Той учень учительку зрізав і подзвонив у міліцію. Додайте до цього кілька квадратних метрів тульчинської природи...

— Тульчинська природа тут ні до чого,— заперечила висока пасажирка в окулярах, — бо це було в Чуднові.

— В Чуднові? Треба загнути пальця. Хай буде в Чуднові. Або візьміть таке: автобус робить зупинку під Житомиром у лісі, і пасажири йдуть прогулятись. Чують: плаче дитина. Ідуть на плач і знаходять дівчинку, прив'язану до дерева.

Висока в окулярах заперечила знову: — І ні в якому це лісі, товаришу, а в захисній смузі біля асфальту, під Вінницею. Там і лісу немає. Дівчина була в мішку, а мішок висів на липі. Дитину взяли в автобус, відігріли, бо вона вже замерзала.

— Двісті дев'яносто вісім, — сказав експедитор і загнув пальця.

— Що ви сказали?

— Це я так, я слухаю.

— Так от, через кілька зупинок зайшла в автобус молода жінка з молодим чоловіком, а дівчинка каже: — Мама прийшла. Тут пасажири її затримали і здали в міліцію.

Білява пасажирка, власне не білява, а біла, суцільна біла маса, півтора метри заввишки і стільки ж завширшки, червоного в ній тільки помада на губах, чорного — тільки грим на лобі, бо брів чорт-ма, то ця біла маса аж затряслась. Як драглі.

— Як можна говорити про якусь Вінницю? Це ж у нас на Волині було, біля Цумані. Автобус зупинився через несправність, а дитину знайшли під містком. А мати цієї дівчинки сіла в автобус з своїм кавалером аж у Заріжному.

— Двісті дев'яносто дев'ятий раз чую! — вигукнув експедитор. — Боже мій! А яка географія — Тульчин, Чуднів, Вінниця, Житомир, Волинь! Та коли б усе це правда, то була б повна погибель на дівчат як за царя Ірода на хлопчиків. А це ж лише мої повісті. Я сам їх видумав від безділля в Славуті, коли канючив там унітази. Тепер чую свою роботу на всіх дорогах, пристанях і вокзалах. А ви носитесь з своїм Мопасаном. Псс! Намахай цю штуку на папір, і буде не гірше Мопасана.

Чорт би побрав таких «Мопасанів»! Досі жалкую, що не пустив того «Мопасана» під колеса...

Бо варто!

Арсен ТКАЧУК.

Перцеві відповідають

★ **У «Перці» № 2, під рубрикою «Меблькові атракціони», було вміщено кілька заміток про низьку якість меблів, що їх випускають деякі підприємства Міністерства лісової, целюлозно-паперової та деревообробної промисловості України.**

Начальник Головного управління мебльової промисловості т. Лобода повідомив редакцію, що виступ Перця обговорено на засіданні колегії міністерства, а також на зборах робітників та інженерно-технічних працівників підприємств, про які писалося в журналі.

Критику визнано правильною. Міністерство і підприємства розробили конкретні заходи, здійснення яких допоможе поліпшити якість меблів.

★ **Лисиці завдавали великої шкоди птахофермі колгоспу «Перемога комунізму», а лохвицькі мисливці виявилися безпорадними в боротьбі проти нашестя звірів. Про це писалося в листі, надрукованому у № 3 журналу.**

Голова Полтавської обласної ради Товариства мисливців і рибалок т. Шило повідомив, що після обговорення листа на території колгоспу лише протягом місяця було відстріляно 28 лисиць.

★ **У тому ж номері, у замітці «Винуватець відомий» йшлося про те, що у місті Верхньодніпровську водії попутних автобусів відмовлялися підвозити школярів до Пушкарівської школи.**

Після виступу Перця виділено спеціальний автобус, який возить дітей до школи і з школи додому.

★ **Робітники станції Івано-Франківська поскаржилися Перцеві на те, що їм доводиться вручну підвозити і вантажити вугілля для опалення пасажирських вагонів. Цю скаргу опубліковано у № 4 журналу, у розділі «Пошта Перця».**

Начальник служби вагонного господарства Львівської залізниці т. Калашников повідомив, що нині для підвозки вугілля виділено самоскид і трактор з причепом.

перець

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 17 (795)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

Підписано до друку 21. VIII. 1968 р.

БФ 09365. Зам. 04335. Тираж 1.582.500 прим.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Папір 70×108¹/₈. 1 пап. арк.
2 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку
«Радянська Україна», Київ,
Брест-Литовський проспект, 94

Друже Перче!

Курити — шкідливо. Це стара істина. Але просимо тебе: дай прикурити працівникам Ізяславського міжколгоспбуду. Це їм тільки на користь піде. До того ж, якщо ти їм жару підсиплеш, то, може, й у нас ще яскравіше вогнище розгориться. Ми вогнище культури маємо на оці. Бо почали ті міжколгоспбудівці минулого року у нас клуб споруджувати. Заклали фундамент, і в січні цього року стали на перекур. Та й досі, видно, прикурити не можуть, бо нема од них ні слуху, ні духу, хоч будівництво клубу — горить без вогню.

Тож дай, Перче, прикурити нашим міжколгоспбудівцям. Якщо, навіть, вони та їхній начальник т. Потребенко не подякують, то ми усією громадою щире спасибі тобі скажемо.

МОЛОДЬ с. БОРИСОВА
на Хмельниччині.
(37 підписів).

Либонь, чув ти таке: за сім миль по кисіль. То щоб знав: це так говорять про нас, жителів села Підгайчики, що на Золочівщині. Щоправда, киселю ми можемо й дома попоїсти, а от за іншими товарами першої потреби доводиться нам чесати до сусідніх сіл. І то не день, не два, а вже більше як півроку.

Не раз зверталися ми до голови споживчого товариства М. П. Бобкова, до голови райспоживспілки К. Г. Терлецького, а вони пояснюють: не можемо підшукати продавця. За такий час, гадаємо, при бажанні можна було б у нашому районі підшукати не те, що продавця, а й космонавта.

Оскільки наші кооперативні керівники не завдають собі клопоту як слід зайнятися цим, то ми змушені висунути свою пропозицію щодо того, як вийти із скрутного становища. Може, нехай товариші Терлецький та Бобків уступлять свої посади іншим товаришам, які вміють краще шукати. Бо під лежачий камінь і вода не тече.

ПАЇВОВИКИ.

Львівська область

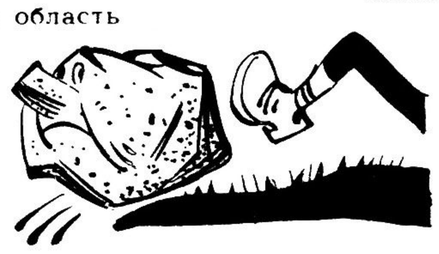

Ти, певно, чув про мудреців, що сушили колись голови над питанням: що появилося на світі раніше — яйце чи курка? Мучилися, терзалися, але відповіді не знаходили. А от голова Демівської сільради т. Пазенюк поставив питання інакше: що раніше — яйце чи довідка? І знайшов відповідь.

Коли я попросив у сільраді довідку з місця проживання, т. Пазенюк заявив: продаси кооперації 250 яєць — буде тобі довідка, продаси менше — довідки не буде.

Чи не міг би ти, Перче, пояснити т. Пазенюку різницю між заготівлею курячих яєць і звичайнісіньким бюрократизмом?

М. З. МОСКОВЧУК.

Чечельницький район
Вінницької області.

В усіх селах Христинівського району, біля телефонів висять ось такі оголошення:

«Увага, товариші!
Не дзвонити в такі часи:

Вранці	**6.45**	**— 7.00.**
	7.25	**— 7.50.**
	8.20	**— 8.50.**
Увечері	**— 17.30**	**— 18.00».**

І справді, в означені години, хоч ти лоба розбий, а не дозвонишся ні до швидкої допомоги, ні до міліції, ні до пожежників.

Чому ж то вранці та ввечері німіють телефони?

А тому, що в цей час по них передають черкаські обласні вісті, хоч їх і по радіомережі добре чути.

Боїмося, Перче, щоб наші винахідники та не почали на телефонних дротах млинці на сонці пекти, або яблука сушити (саме сезон!). Знаєш, воно, аби тільки почати, а потім — «увага, товариші!».

В. ДМИТРЕНКО.

Індекс 74393

ПОДОРОЖ АМЕРИКАНСЬКОГО ЖУРНАЛІСТА ДО ГРЕЦІЇ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА